

ПРОБЛЕМИ СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНИ З МІЖНАРОДНИМИ ФІНАНСОВИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ

Практика розвитку сучасних міжнародних відносин свідчить, що без ефективної співпраці з міжнародними фінансовими організаціями неможливим є забезпечення сталого розвитку будь-якої країни. Діяльність міжнародних економічних організацій сприяє розвитку та регулюванню міжнародних економічних відносин. Тому, для України питання про членство в багатьох з них є актуальним.

З проголошенням незалежності Україна здійснює міжнародну економічну діяльність як повноправний суб'єкт міжнародного співтовариства. Пріоритетні напрями та форми співробітництва України з міжнародними фінансовими організаціями визначаються у відповідних стратегіях допомоги Україні, що затверджують ради директорів цих МФО, які є своєрідними середньостроковими програмами, що визначають структуру, обсяг і принципи діяльності в Україні цих організацій [1,2].

Кожна з міжнародних фінансових організацій використовує власні форми та механізми співробітництва стосовно України. Україна насамперед зацікавлена в таких формах, як:

- забезпечення національних інтересів держави як рівноправного учасника міжнародного поділу праці, суб'єкта глобальних економічних і фінансових ринків;

- отримання та впровадження нових виробничих технологій, інвестицій та інформації;

- отримання безпосередньої фінансової допомоги.

Загалом, форми співробітництва можна умовно поділити на фінансові і нефінансові. У нефінансовій сфері в Україні найбільше поширені такі форми співробітництва, як здійснення макроекономічних і галузевих наукових досліджень, організація навчальних програм, сприяння у пошуках технічної допомоги, обмін міжнародним досвідом.

Незважаючи на те, що нефінансові форми співробітництва України з МФО досить різноманітні, все-таки залучення Україною фінансових ресурсів для реалізації проектів завжди домінувало над іншими формами.

Україна на сьогодні є членом таких міжнародних фінансових організацій, як Світовий банк, Міжнародний валютний фонд, Європейський банк реконструкції та розвитку та Чорноморський банк торгівлі та розвитку (ЧБТР) [2].

Проте Україна дедалі більшою мірою опиняється в міжнародній ізоляції. Подальший розвиток відносин України з міжнародними економічними організаціями гальмують дві групи проблем. Перша – це проблеми недосконалості соціальної та економічної політики України. Це, зокрема: неефективність системи державного регулювання;

непередбачуваність владних рішень; значні диспропорції в економіці; монополізм виробників; криміналізація економіки, велика питома вага тійшової економіки. Друга група проблем стосується організації зовнішньоекономічної діяльності: недосконалість митного регулювання; грабіжницька податкова політика; бартеризація зовнішньої торгівлі.

Усе це підриває довіру до України як надійного партнера. На шляху до міжнародного співробітництва Україна повинна досягти реальної керованості соціально-економічними процесами, створити стабільну національну фінансову та правову системи, розробити стратегію входження у світові економічні структури. Для того, щоб перейти від перерозподілу та проїдання капіталу до зростання, необхідні заходи, спрямовані на повну заміну ролі держави та її поступовий демонтаж. Люди мають самі визначити, які цілі ставити та як розпоряджатися результатами своєї праці.

1. Воронкова А. Е., Єрохіна Л. В., Рябенко Л. І. *Міжнародні економічні організації. Навчальний посібник.* – К.: ВД «Професіонал», 2006. – С. 285-290. 2. Патица Н. І. *Міжнародні валютно-кредитні відносини: навч. посіб.* / Н.І. Патица. – К.: Знання, 2012. – С. 322-323. 3. Золоторьов В. *У кільці друзів: яка міжнародна ізоляція потрібна Україні.* / *Контракти* №7 від 03.05.2012 р., С. 8-11.

Мураль М.В.

Студ. групи МЕ-31

Науковий керівник – к.е.н., доц. В.В. Івасюк

ПРОБЛЕМИ ДЕМПІНГУ ТА АНТИДЕМПІНГОВІ ЗАХОДИ

У конкурентній боротьбі на світовому ринку замість торгових обмежень усе ширше використовуються різноманітні засоби просування товару на закордонні ринки. Одним із таких засобів є демпінг — найяскравіший прояв цінової конкуренції. У міжнародній торгівлі він існує вже давно. Демпінг став вважатись однією з найскладніших та суперечливих проблем міжнародної торговельної політики тільки після Першої світової війни. Як виявилось, його надмірне використання призводить до загострення конкуренції на світових товарних ринках та виникнення збутових проблем. Базовим нормативним документом, в якому розкривається суть поняття демпінг є стаття 6 Генеральної угоди і торгівлі (1994) (ГАТТ), а саме демпінг – це ситуація, коли товари з однієї країни потрапляють на ринок іншої країни за вартістю меншою, ніж його нормальна вартість [1].

У міжнародній торгівлі відокремлюють чотири основних види демпінгу:

- ціновий демпінг, тобто реалізацію товару на зарубіжних ринках дешевше, ніж на внутрішньому ринку;
- демпінг у сфері послуг, тобто зниження ціни експортного товару за рахунок отримання транспортних послуг на пільгових умовах;